

καλαμιά

καλαμιά, η, ουσ. [<μτγν. καλαμ(ε)ία <κάλαμος], η καλαμιά. **1.** κλοτσιά στο κόκαλο της κνήμης: «αντί να χτυπήσει την μπάλα, μου 'δωσε μια καλαμιά, που με θανάτωσε». Οι πιο παλιοί ίσως θα θυμούνται το παιδικό λογοπαίγνιο: *να σε δώσω μια, να πας στην καλαμιά, να σε δώσω δυο, να πας στο χωριό, να σε δώσω τρεις, να πας να παντρευτείς*, ενώ οι πιο άτακτοι ομοιοκαταληκτούσαν με το *να πας να γαμηθείς*. **2.** στον πληθ. **οι καλαμιές**, συστάδα από αυτά τα φυτά, αγρός με στάχνα, ιδίως θερισμένα. (Λαϊκό τραγούδι: *πίσω από τις καλαμιές σ' είδα στον ύπνο μου εχτές*).

- είναι (μόνος) σαν (την) καλαμιά στον κάμπο, βλ. φρ. έμεινε (μόνος) σαν (την) καλαμιά στον κάμπο.

- έμεινε (μόνος) σαν (την) καλαμιά στον κάμπο, έμεινε στη ζωή ολομόναχος και απροστάτευτος: «απ' τη μέρα που χρεοκόπησε, τον χώρισε κι η γυναίκα του κι έμεινε μόνος σαν την καλαμιά στον κάμπο». (Λαϊκό τραγούδι: *σαν την καλαμιά στον κάμπο έχω μείνει μοναχός* κι είμαι πάντοτε θλιμμένος όπως ο μαύρος ουρανός).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας